

Het was in het jaar 2000 dat ik een vliegstrip naar Montana aan het voorbereiden was. In de tijd dus van de eerste internetnieuwsgroepen. In je internetbrowser typte je het adres van de nieuwsgroep, waarbij je je wilde aanmelden. Ik maakte in die tijd veel gebruik van de nieuwsgroep *rec.outdoors.fishing.fly*. Zoals de naam al aangeeft, was dit een digitale ontmoetingsplaats voor mensen die vliegvisserd aan outdoor-recreatie deden.

'Close encounter' aan de Yellowstone River

TEKST HANS BOCK ILLUSTRATIE AD SWIER

Via deze nieuwsgroep had ik al eens deelgenomen aan een zogenaamde *clave* in Zweeds Lapland. Het was Roger Ohlund, een Zweedse vliegvisser, die in de nieuwsgroep aangaf dat hij in een bepaalde week in juli een vliegstrip in Zweeds Lapland organiseerde. Zo'n *clave* werd door de *clave master* zonder winstbejag georganiseerd. Goed gebruik was dat men voor de moeite van het organiseren, de *clave master* een flesje whisky of ander stooksel overhandigde. Afgezet tegen het transport van en naar het vliegveld, het regelen van de helikoptervlucht en de benodigde visvergunningen natuurlijk een schijntje. Het was Roger ook niet om dat flesje drank te doen. De nieuwsgroep had voor deze trip een groep vliegvisserd uit alle windstreken enthousiast gemaakt. Een Fransman, een Australiër, twee Finnen, een paar Zweden en ik vormden een bont gezelschap met een mix van outdoor- en vliegvisserdervaring. Eenieder met zijn eigen verhalen, die 's avonds bij het kampvuur gedeeld werden. Dát was, onder andere, waar Roger het voor deed. Er ontstonden vriendschappen die anno 2016 nog steeds tot nieuwe vliegvisafspraken leiden.

VERMOORD IN MIJN TENT?

Het was om een andere reden dat ik voor mijn Montana-trip de nieuwsgroep bezocht. Dit keer plaatste ik zelf een oproep. Ik stelde mij kort voor en schetste de globale opzet van mijn vier weken durende vliegvisreis. Ik vroeg wie mij van praktische informatie omtrent vliegen, stekken, kampeerplekken en andere zaken kon voorzien. Naast veel informatie over vliegen en bepaalde stekken, waren er ook leden van de groep die aanboden om een dagje samen te gaan vissen. Het probleem daarbij was helaas de communicatie. Een mobiele telefoon was in die tijd zeker nog geen gemeengoed. Ik zou er in ieder geval geen bij me hebben. Toch noteerde ik voor de zekerheid een aantal telefoonnummers van vliegvisserd en de plaats waar ze woonden. Met ieder van hen maakte ik de afspraak dat ik contact op zou nemen, als ik in de buurt zou zijn. En dat we dan wel zouden zien wat er eventueel van zou komen. Wel avontuurlijk, maar niet voor iedereen een geruststellende gedachte. Mijn vrouw vond het maar niks. Volgens haar struinden kwaadwillenden de nieuwsgroepen af om met toeristen af te spreken, om die vervolgens 's nachts in hun slaap te vermoorden en te beroven. Uiteraard waardeerde ik haar bezorgdheid en probeerde ik haar ervan te overtuigen dat een aftma-vijf-hengeltje met reel en een paar doosjes vliegen geen geweldige buit vormden. Maar

nooit beloofde ik haar om niet af te spreken. Afzien van mogelijk interessante, gezellige contacten, met toegang tot waardevolle lokale kennis, was voor mij geen optie.

Tijdens mijn bezoek aan Yellowstone National Park belde ik met Warren Findley, een jonge vliegvisser uit Montana. Warren woonde in Bozeman, waar hij ook was geboren en getogen. Vliegvisserd deed hij al vanaf zijn zesde en als vliegvisgids in opleiding 'maakte' hij jaarlijks minimaal honderdvijftig visdagen. Ik trof het, want Warren had het komende weekeinde vrij. Hij keek ernaar uit om een vliegvisser uit Nederland te ontmoeten. Ook vond hij het geen probleem om vrijdagmiddag te vertrekken en de driehonderd kilometer naar mijn *campsite* te overbruggen.

RUNNING OUT OF RODS

Een tweetal ongebruikelijke gebeurtenissen gooide bijna roet in het eten. Op donderdag, de dag nadat ik met Warren telefonisch contact had gehad, brak ik de top van mijn hengel. Dat wil zeggen: de top van de hengel van een vriend. Een paar weken voor mijn vertrek kocht deze vriend een nieuwe *Sage*, #5. Vol vertrouwen werd de hengel aan mij meegegeven voor mijn trip naar Noord-Amerika. Misschien was het het schaden van dit vertrouwen, wat mij zo'n rotgevoel bezorgde. In ieder geval zat ik er behoorlijk mee, dat ik bij thuiskomst een gebroken hengel aan mijn vriend terug zou moeten geven. Ik wist dat hij er levenslang garantie op had en dat hij het me niet kwalijk zou nemen. Maar toch: zelf had hij er nog niet eens mee gevist! De dag erna viste ik met mijn zedelijke *Laszlo Elnetti*. Ik had die dag al vissend flink wat kilometers afgelegd. Ik realiseerde me dat ik een lange wandeling naar mijn huurauto voor de boeg had. Om niet steeds met de top van de hengel in struiken en laaghangende takken van bomen te blijven haken, besloot ik om de hengel af te tuigen, voordat ik aan de wandeling begon. Toen ik bij de auto aankwam en de hengeldelen in de foedraal wilde stoppen, bleek er een deel van de hengel te ontbreken. Ergens tijdens de anderhalf uur durende terugtocht moest het uit mijn handen gevallen zijn. Teruglopen was zinloos. Omdat ik geen bruikbare hengel meer bij me had, reed ik langs een bezoekerscentrum van het park om Warren te bellen en hem uit te leggen dat ik eerst een nieuwe hengel moest zien te kopen. Warren stond op het punt om weg te rijden en zou speciaal voor mij een extra hengel meenemen. Tegen middernacht ontmoette ik Warren. We maakten een kampvuur en wisselden tot diep in de nacht verhalen over en weer uit. Toen de door Warren meegebrachte fles *Speyburn* leeg was en het kampvuur gedoofd, werd het tijd om even de ogen te sluiten. Ik kroop in de slaapzak in mijn tent, terwijl Warren letterlijk onder zeil ging in een slaapzak in de bak van zijn pick-up truck.

STIL AAN DE OVERKANT

De volgende ochtend was de nadorst en het gebrek aan slaap snel vergeten: Warren vertelde dat de *cutthroats* in de Yellowstone helemaal losgingen vanwege de jaarlijkse steenvlieg-hatch. Afgaande op zijn enthousiaste verhalen, verwachtte ik een geweldige drogevliegvisserij. Toen we eenmaal langs de Yellowstone reden en langs de LeHardy Rapids kwamen, werd mijn enthousiasme getemperd door de hoeveelheid vliegvisserd die in en langs de rivier stonden. Het was natuurlijk zaterdag en het was ook duidelijk dat Warren niet de enige was die had gehoord dat het *fishing like a madhouse* was. Over een afstand van kilometers stonden er om de honderd meter een of meerdere vliegvisserd. Op de een of andere manier had Warren door dat ik wat moeite had om in Montana in de rij te moeten gaan staan, om te kunnen vliegvisserd. Met zijn opmerking: *'No worries mate, I know exactly where we can cross the river'*, maakte hij een dubbel gevoel in me los. Natuurlijk zou ik het fijn vinden om aan de overkant te kunnen vissen. Daar stond immers

letterlijk niemand! Wat ik niet begreep, was waarom niemand anders op dat geweldige idee was gekomen. Beter gezegd: zo makkelijk zal dat oversteken niet zijn, anders hadden meer vissers dat wel gedaan. De rivier is hier ongeveer honderd meter breed en er staat een behoorlijke stroming. Wie weet, zat ik wel bij een enorme *dare-devil* in de auto, die als enige de Yellowstone over durfde te steken. Als 'gast' kon ik natuurlijk niet weigeren om met hem mee te gaan...

Wat ik ook niet mocht weigeren, was de hengel die Warren voor me meegebracht had. Een aftma-5 waar met witte inkt op de blank geschreven was: *Christmas 1996, mom & dad*. Ik probeerde hem duidelijk te maken, dat ik deze trip niet veel geluk met hengels had en dat dit toch wel een bijzondere hengel was. Warren stond er toch op, dat ik hem zou gebruiken. Ook mijn poging om maar gewoon aan deze kant van de rivier te blijven, haalde niets uit. *'Just put your feet where I put mine, and stay right behind me'*, instrueerde mijn gids-in-opleiding. Het was ook nog eens de bedoeling dat we pas aan de overkant zouden optuigen, omdat we onze rugzak en hengelkoker tijdens het overwaden boven ons hoofd zouden moeten houden. In mijn allerlaatste poging om eronderuit te komen, merkte ik op dat ik in Nederland niet gewend was aan het overwaden van rivieren en dat ik ook geen waadstok bij me had. Warren was echter vastberaden: *"No need for that, nothing can happen."* Dat mijn twijfel overgekomen was, bleek tijdens onze overtocht. Om de paar meter vroeg Warren of alles *'allright'* met me was. Het gejuich en gejoel dat vanachter ons vandaan klonk, maakte me niet veel zekerder.

OP HET RANDJE – OF ERONDER

Het was me niet helemaal duidelijk of onze collega-vliegvissers ons aanmoedigden, of juist duidelijk wilden maken dat ze ons een stelletje onverantwoorde mafkezen vonden. Om het water net onder de rand van mijn waadpak te houden, liep ik geregeld op mijn tenen door de rivier, met mijn rugzak en hengelkoker boven mijn hoofd. Eenmaal aan de overkant aangekomen, merkte Warren droogjes op: *"told you, there's nothing to it."* Zijn ongelijk werd bewezen doordat geen enkele andere vliegvisser ons voorbeeld volgde. Ik zei echter op stoere toon: *"Yeah, it was allright."*

Het optuigen werd voltooid met het aanknopen van een hertenharen *Stimulator* met een oranje lijfje. Uiteraard uit de doos van Warren: *"It's this, what they want"*, stelde hij vol overtuiging. Op de een of andere manier vond ik het gemakkelijker om hem hierin te geloven, dan in zijn plan om over te waden. Toch bleek achteraf dat hij wist waarmee hij bezig was. En ook dit keer had hij gelijk! De stroomopwaarts gepresenteerde *Stimulator* werd voortdurend vol overtuiging door de azende cutthroats van het wateroppervlak genomen. Uit het diepe, behoorlijk snelstromende, kraakheldere water kwamen de vissen als uit het niets onder de vlieg omhoog. Beheerst werd de vlieg opgezogen, waarna de vis weer met een draai naar de diepte verdween. Na een paar tellen tegengehouden door het heffen van de hengel. Mede door de krachtige stroming en niet op de laatste plaats door de krachtige cutthroats leverde elke gehaakte vis een gevecht van jewelste. Een enkele keer vond ik de druk op het geleende kerstcadeau zo groot, dat ik zelfs een aantal meters achter een gehaakte vis aanliep.

ERG 'CLOSE'!

Ik moet geruime tijd in een zeer prettige roes hebben staan vissen, toen ik ineens merkte dat de vissers aan de andere kant van de rivier stonden te zwaaien, op hun vingers floten en allerlei kreten naar ons schreeuwden. Het was onmogelijk om te verstaan wat ze duidelijk wilden maken. Ik zwaaide een keer vriendelijk terug, stak mijn duim op en viste verder. Toen het geschreeuw door bleef gaan, reelde ik mijn lijn in en liep ik door

de rivier stroomopwaarts naar Warren. Net toen ik bijna bij hem was, zag ik ongeveer honderd meter achter hem een enorme beer in het water aan komen drijven. Het was een grizzly! De schrik sloeg me om het hart. Ik gilte naar Warren, die tot dat moment ook nog niets door had. Binnen enkele seconden waren we uit de rivier en stonden we tussen de dichte bebossing, achter een boom. We konden tussen de begroeiing door een klein stukje van de rivier zien. De beer was nog niet langsgesproken, maar was misschien ook wel de kant opgegaan?! En wat moesten we doen als de beer wél langs zou drijven en een stukje stroomafwaarts de kant op zou komen? Allerlei theorieën over aanvallende beren gierden door mijn hoofd. Ik wist het echt niet meer: doodliggen of schreeuwen? Veel tijd om na te denken was er niet. Daar was-ie! De beer dreef aan ons voorbij in de rivier. Op ongeveer vijftien meter uit de kant. Op dat moment fluisterde Warren de legendarische woorden: *"No photo's Hans."*

Nu ben ik iemand die graag zijn belevenissen in beelden vastlegt, maar het maken van een foto was nog geen moment in me opgekomen. Ongelooflijk wat een kop dat beest had. Na nog even gewacht te hebben, liepen we langzaam uit de bebossing naar de rivier. We zagen dat de grizzly verder de Yellowstone afdreef, naar de LeHardy Rapids: *"He will have a sore ass"*, grapte Warren. Later die middag spraken we een vliegvisser die alles had zien gebeuren. Het bleek dat de beer de berg achter ons was afgekomen en de rivier over wilde steken. Op die plaats blijken ook vaak buffels de Yellowstone door te waden. Door alle drukte van vliegvissers heeft de grizzly zijn plan waarschijnlijk niet doorgezet en is hij stroomafwaarts gedreven.

Die avond hadden we bij het kampvuur ons eerste gemeenschappelijke verhaal. We lachten er nog eens om, al realiseerden we ons terdege dat een ontmoeting met een geirriteerde grizzly ook heel anders kan verlopen. Ik heb de rest van de vakantie met de hengel van Warren gevist en deze op de laatste dag met de post naar hem teruggestuurd.

